

Diana Alzner – Infestat

Domnul profesor Dincă păru mulțumit de rezultatul loviturii, deși era conștient că oricât de eficient ar fi aplicat-o, fostul său elev avea să-și revină. Era Mihăiescu, ăla de copia la lucrări și nu putea să memoreze pentru nimic în lume cuvinte ca „fotosinteză, citoplasme, clorofilă, membrană” și altele asemenea. Mihăiescu, repetentul, pentru care trebuise să se deranjeze toamna trecută și să-l treacă la insistențele directorului, cu toate că nici după buchiseala de-o vară tot nu era în stare să spună „fotosinteză”. Ei, acesta i-a fost sfârșitul, ca o ironie a sorții, un fel de legumă, o plantă.

O plantă carnivoră, din păcate.

Scuipă scârbit. Îl luase prin surprindere, nenorocitul, aproape să-l atingă, fi-i-ar mă-sa a naibii!

Îl apucă de-un picior și se opinti să-l tragă spre ușa cramei. Era nervos că-i murdărise covorul din cameră și în același timp constată că percepe din nou carnea puhavă a nemortului prin zdreanța pantalonilor, o carne ca de mititei, dospită. Mai scuipă încă o dată și trase. De n-ar rămâne iar cu piciorul sub braț, ca atunci când o rezolvase pe vecina Luminița!

Se strădui să nu audă capul izbind de fiecare treaptă, de fiecare prag. Când se va întoarce îl va nota în caiet. Nu avea cine știe ce rost să mai scrie, dacă avusese vreodată, dar tabietul jurnalului îl ferea măcar de senzația de cumplită singurătate.

Vântul rămase singur în odaia goală; înfioră câteva clipe perdeaua prăfuită, apoi răsfoi caietul deschis pe masă, chiar vântul...

Jurnal

3 mai 2010

Sunt de câteva luni bune aici, azi mâine se face anul și tot nu-i pot înțelege pe țărani. De fapt, eu greșesc, ăștia nu-s țărani, sunt doar rămășițele comunismului: leneși, nu le place munca, așteaptă totul de gata, cu mâna întinsă după pomeni. Unde-i armata să le culeagă recoltele? Și a trecut atâta timp de atunci, dar până nu piere generația asta... și când mă uit la elevii mei, nici ei nu sunt mai breji. Idealul lor se oprește la a fi paznic în oraș. Ce nevoie au ei să învețe biologie? Se uită la mine ca la un rahat.

Azi n-am mai avut încotro și am spălat hainele. Tare greu fără femeie! Maricica însă nu era de casă. Chiar nu-mi pare rău după ea. Ducă-se în Italia să se dea în bărci cât îi place!

5 iunie 2010

Am auzit că fata lui Georgică Petrașcu ar fi terminat biologia la o facultate din astea noile, la apelul bocancilor, și acum cică e profesoară! Zice că se duce la titularizare pentru post. E clar că în oraș nu ia, să vezi că cere catedra mea! Păi știe ea câte șpăgi am dat să ajung aici? Are habar câte sticle de whisky am lăsat ca din întâmplare în cabinetul inspectorului general? Care a fost cumsecade, că l-a cunoscut pe unchiu, altfel nici nu se uita la mine?! Și-acu' vine o pițipoancă cu studii de trei parale și vrea taman pe postu meu!

Da, lasă, că poate are pile și se duce la oraș, că doar n-o fi fraieră să se îngroape în văgăuna asta! Nici că se mai mărită dacă ajunge aici...

14 iunie 2010

Azi am avut consiliul profesoral. A venit și primarul, face parte din conducerea școlii, cu toate că are exact zece clase și până ieri era doar un pădurar cu ciocanul de marcă la cingătoare. După primul mandat i s-a îngroșat ceafa și e roșu la față tot timpul.

Mă întreb dacă i se trage de la statuia „eroilor revoluției” din centrul comunei – un boț de ipsisos dat cu bronz – pentru care a plătit un miliard... Și vorba vine, revoluția de aici, din comună s-a rezumat la o bătaie generalizată pentru prioritatea la furat din CAP.

Și-acum vine dom' primar să ne dea nouă lecții despre educație. Ptiu!

18 iunie 2010

Azi am văzut-o la dispensar pe domnișoara Dana. S-a întors din Haiti, de la „voluntariat”, după cutremur... Eh, fătucio, am auzit că din facultate îți plăceau negrii. Degeaba te-ai făcut doctoriță!

Mda, mi-a plăcut totuși cum mi-a făcut cu mâna de față cu toată lumea, deși mi se pare că avea o urgență – o babă din Cuca adusă de rude cu dacia – pe care o cheamă sfântu Petru, da' baba nu și nu, că încă nu se dă bătută...

Of, of, Dana!

15 iulie 2010

Nenorociții ăștia ne-or tăiat salariile pe bune! Cred că mă apuc să cresc niște pui albi, altfel spre toamnă voi fi muritor de foame.

Mi-am încheiat activitatea programată la școală, până în septembrie sunt liber. M-aș angaja, dar unde?

16 iulie 2010

Azi am auzit una bună. Ce chestie, e vorba chiar de baba pe care o doftoricea Dănuța în prima zi după ce și-a reluat serviciul. M-am dus de dimineață la Mariana la magazin să cumpăr o pâine și l-am găsit pe șefu' de post roșu de nervi încă de dimineață, cu mult înainte să deschidă Luci barul.

Că are un caz la Cuca. Ce indignat era dacă s-a apucat el să povestească la cine voia să asculte! Cică s-a sculat din morți o babă la Cuca. Din vorbă în vorbă am dedus că era baba căpoasă care se-ncontra cu moartea. Se vede că n-a vrut să moară și pace!

Sătenii sunt îngroziți că au văzut-o ziua în amiaza mare umblând pe ulițe și cerșind mâncare pe la porți. Familia a fugit la popă, popa la polițai. Au găsit mormântul profanat, dar unde-i decedata?

Bietu Dom' Șef cu subalternu au trebuit să recupereze pe baba singuri, că lumea fugea închinându-se.

Ne-a povestit tot felu de amănunte macabre, că femeia era vie, doar că avea niște mușcături pe brațe, și-au crezut c-or mușcat-o câinii, da' rău, că lipsea carnea până la os... Apoi au văzut că se mușca singură. Când au întrebat-o de ce face așa, a spus că de foame.

A dus-o acasă la familie, însă n-au vrut s-o primească. Ce să facă?

Acum, dacă mă gândesc bine, nu mi se mai pare mare salariul polițistului... A trebuit să ia moarta cu ei la post... Unde s-o culce? Au încropit un culcuș pe-o saltea de gimnastică de la școală, au încuiat-o și-au plecat.

Șefu' povestea că acasă s-a spălat mai rău ca-n ajunu Crăciunului, că-i intrase un miros în haine. Că, na! Tot stătuse baba vreo două zile în groapă.

A doua zi de dimineață, găsește sediu de poliție spart! „Doamne Dumnezeule și tu, domnu ministru de la interne, în ce comună de căcat am ajuns?!” așa se văicărea săracu.

Pornește prin sat să vadă ce și cum, să ancheteze cazu cu „mijloace specifice”, când vede lume multă pe deal la cimitir.

Toată suflarea îngropaseră pe baba. De vie. Că era strigoi.

„E caz de crimă colectivă! se jeluia șefu. Sunteți niște infractori!” dar oamenii știau ei ce știau și i-au aplicat babei tot meniul: slujbă de dezlegare, funii de usturoi în groapă și țarușul bătut în inimă.

Zice că vreo trei-patru ore a fost liniște pe ulițe, nici măcar Porumbaru care se află permanent într-o stare de beție naturală nu înjura și nu răcnea ca de obicei. Apoi au început să deslușească niște mormăieli aduse de vânt. Ca niște șoapte răgușite. Un găfâit. Pleoscăituri.

Și ce oroare! Moarta s-a arătat iar în lumina amiezei, cu pironul înfipt în piept, cu sângele șiroind după ea, implorând să i se dea de mâncare.

Interesant caz, nu pot să neg, un folclorist ar putea culege datini și obiceiuri studiind această situație. Eu gândesc științific: cum a rezistat două zile în mormânt? E clar că metabolismul îi era foarte mult încetinit. Curios.

17 iulie 2010

Da' cum dracu de n-a crăpat pe bune după ce i-au înfipt țarușul în piept?!

Cred că le mai și înflorește polițaiul. Tanti Onela a lu' Portaru m-a văzut de dimineață în grădină pe când încercam să ud varza și m-a chemat la gard. Zicea că să mă duc la dom' părinte să-mi dea o amuleță adusă de la Clopoțelul de Argint, ca să mă apere de strigoi.

Am mulțumit frumos pentru prețioasa informație și mi-am văzut de treabă.

Ceva tot este, pentru că au trecut pe ulița principală, în trombe de praf niște mașini de poliție de la oraș...

La această pagină adierea de vânt se stinse ieșind pe fereastră. Afară, în dreptul intrării în beciul căruia domnul profesor Dincă îi spunea cu prețiozitate „cramă”, Lina-Șchioapa-Căpiata culese ceva de jos. Ca și cum i-ar fi venit o idee, se hlizi arătându-și gura cu câțiva dinți rari și galbeni:

- Dom' prefesor! strigă spre gura beciului. Dom' prefesoor!
- Ce-i? mârâi bărbatul urcând scările. Ce vrei?

O cercetă atent, căutând semnele, deși avea el o teorie că boala nu se ia de oricine. Ei, Lina-Șchioapa, nu va lua boala. Era căpiată, oricum. Totuși se uită: n-avea sclipirea dementă în ochi, sclipirea care apărea înainte ca irisul să fie acoperit definitiv de o pieleță mată ca la cataractă, n-avea petele gălbui pe piele, cel puțin atât cât se putea observa, și nu, nu avea semnul decisiv: nu-i sângerau gingiile. Asta putu să constate ușor, Lina rânjea cu toată gura.

- Ietă ce găsii! pufni ea în răs de-a binelea arătându-i un glob ocular ce pendula la capătul nervului optic.

- Pleacă dracu de-acilea!

- Auzi, mă duc să i-l zvârl Leanii în oală! Hi, hi! Fierbe zeama afar' pe pirostirii. Că prea se ține măreață, nu dă bună-ziua la oameni...

Ptiu! Scuipă Dincă plin de obidă în urma babei. Întotdeauna găsea asta o spărtură pe undeva prin gard, dovedindu-i că senzația de siguranță dată de împrejmuirea improvizată era absolut iluzorie...

În urmă cu un an luase hotărârea că trebuie să facă ceva. Nu, nu se dusesse la părintele după amuleta de la Clopoțelul de Argint, deși până la urmă ajunsese și acolo, ci se apucă să construiască de zor un gard în jurul livezii. Un gard de mărăcini, de crăci tăiate din tufișurile de pe pârâu, de țepușe cioplite din orice băț întâlnit. A fost muncă, nu glumă! Dacă venea

vreunul foarte flămând, nu-l putea ține pe loc, dar măcar îl întârzia câteva minute, cât să-i dea timp să pună mâna pe topor, pe coasă, pe ce avea la îndemână... Nu-i fusese greu deloc să observe că nemorții lor nu semănau cu cei din filme. Nu erau fioroși, ci în privirea lor albă se deslușea mai degrabă groază, implorare, era privirea miloagă a unor disperați. Cereau pomană. Cerșeau îndurare: „lasă-mă să te mușc”, păreau să geamă ochii demenți, „dacă nu te mușc acum, mor!”

„Mori, fire-ai al dracu’!” devenise înjurătura cu care spera să-i trimită până în fundul iadului după ce le aplica lovitura de grație. La început o făcuse fiind încolțit, apărându-și viața. Apoi cu mai multă detașare, iar în final chiar cu satisfacție.

Însă până să ajungă la insensibilitatea unui chirurg pe front... oh, doamne!, prin ce spaime trecuse!

Ultima zi cât de cât liniștită a fost cea în care văzuse mașini poliție trecând pe ulița mare. La Antena 3 programul părea dat peste cap, dar nu se gândi nici în vis că avea să audă ceea ce auzise. Spera doar că, în sfârșit, a căzut guvernul. Știrista apără în cadru răvășită, evident fără să treacă pe la machiaj, și spuse ceva parcă desprins din scenariul prost al unui film de categorie B: *baricadați-vă, epidemie, focare în toată țara, și grotescul, ridicolul: morții umblă*.

Dar umblau, n-o văzuse el însuși pe baba din Cuca?

Chiar în dimineața următoare – după ce auzise povestea polițaiului – când încă nici nu se așezase bine praful în urma loganurilor poliției, își puse o cămașă ce părea mai curată, îmbracă o pereche de pantaloni necălcați și își zise că, în ciuda salariului diminuat, merita să bea o bere în bălbăra amiezei. Porni agale spre centru, lătrat din când în când de câini, prin dreptul porților.

Satul arăta ca o localitate părăsită. Ce-i drept, era foarte cald. Dar bineînțeles, barul era deschis. Nu închidea decât vreo trei-patru ore pe noapte, când nu se mai transmiteau meciuri la televizor. Pe tejgheaua soioasă trona Caietul. Dincă se gândi serios la ziua când va ajunge să-și nemurească și el numele alături de ceilalți datornici în caietul cu scoarțe ferfeniță. După cum se prefigura situația bugetului său, nu era o zi foarte îndepărtată. Și instantaneu simți că îi era grozav de sete.

- O bere și-un coniac! ceru cu tristețe. Era decis să nu se mai gândească la necazuri. Ceva totuși îl irita și atunci își dădu seama că televizorul mergea în surdina. Și nu transmitea nici meciuri, nici mult iubitul Taraf, ci știri.

- Ietă, bă, pă dracu! mormăi Luci arătându-i din cap imaginile de pe ecran.

- Ce-i, că nu vād?

Barmanul nu mai catadicsi să-i răspundă. Privea încruntat, nesigur dacă ceea ce vedea era adevărat sau era doar o farsă pe care o iau de bună numai fraierii. Se vedea un cimitir care îi aminti profesorului de incubatorul cu care se străduise să scoată pui: la un moment dat coaja ouălor crapă și puii dau să iasă. Nu la toți deodată, ci pe rând. În cimitir, unele morminte păreau ajunse la termen și...eclozau: pământul tresărea, florile păleau mistuite de ceva ce le rodea rădăcinile, apoi se vedea o mână descărnată răcâind, sau eliberând cu mișcări

neîndemânatică o țeastă. Undeva lângă un gard desluși un corp întreg nevoindu-se să salte în picioare. Costumul cu care fusese înmormântat se prezenta bine după cum constată absurd profesorul.

- Ce porcărie de film e și ăsta? întrebă cu speranță.
- Film pe Antena 3? făcu Luci disprețuitor. Ne-am dat dracu! adăugă.

Și atunci, ca și cum o entitate răutăcioasă i-ar fi confirmat sentința, se auzi de afară un urlet inuman, ceva care le răscoli măruntaiele și le zbârli părul în cap.

Dincă Adrian, profesorul de biologie al comunei, rămase înțepenit cu paharul de coniac la jumătatea cursei spre gură. Sfinte Dumnezeule, ce putea fi asta? O transpirație rece îi răzbătu prin toți porii și efectul alcoolului se risipi instantaneu. Se ridică în picioare deși avea genunchii din gelatină, exact ca în ziua nefericită din armată când trebuise să sară cu parașuta din avion.

Luci scoase capul de sub bar. Superioritatea de mai înainte dispăruse fără urmă. Colțul gurii îi tremura și tot înghițea în sec.

Profesorul se îndreptă spre intrare. Apucă în trecere o mătură dintr-un colț. Afară, sub soarele orbitor, baba nemoartă din Cuca prinsese și mânca un câine. Fusese o javră simpatică, un câine alb cu pete negre care își asumase responsabilitatea de a apăra cârciuma și prăvălia. Bietul cățeluș! Nu mai rămăseseră din el decât petice de blană însângerată. Dar ochii profesorului se fixară pe babă. Simțea o fascinație morbidă în fața acelei creaturi. Curiozitatea depășea teama, scârba și instinctul de conservare. Se apropie târșindu-și picioarele. Ce naiba? Ce era *asta*?

- Nu te duce, mă! șuieră Luci în spatele lui, dar nu-l luă în seamă. Trebuia să vadă.

Era cu adevărat un lucru oribil. Se gândi în treacăt ce ușor folosisese acest cuvânt până atunci. Baba nemoartă era oribilă, hidoasă, ceva împotriva firii, iar tot ceea ce până atunci numise „oribil” erau simple mofturi. Până la urmă îl văzu și ea. Părea să păstreze o parte rațională în capul acela mânjit cu pământ, cu sânge, cu fire de păr. Ochii albi priveau cumva pe lângă obiecte, dar gura îngăimă destul de inteligibil:

- Mi-i foame, maică, nu vreau, na! Ai ceva?

„O să mă trezesc.” zise Dincă în gând cu toată convingerea. „E unul din visele acelea de tot rahat, asta sunt eu în stare să visez! O să-mi cumpăr un Playboy, să vezi dup’ aia!” Aruncă mătura din mână și se întoarse spre bar. Măcar să bea coniacul acela. Dacă tot era un vis, înseamnă că era pe gratis.

Dar coșmarul nu avea să se destrame. Acum, la un an de la acele prime evenimente se întreba sincer cum de rezistase. Privi la împrejmuirea din jurul livezii, cam pe unde bănuia că se strecurase Lina-Șchioapa-Căpiata. La o adică, oricare putea să intre. Învățase și el și ceilalți încă neatinși cum să le țină piept fiarelor în care se transformau cei infestați. Cum să supraviețuiască acelei grozăvii nemaivăzute. Dar nu se întrevedea în viitor nicio ameliorare, nicio salvare. Acesta era sfârșitul lumii.

Se întoarse în casă. Trebuia să-l noteze pe Mihăiescu în caiet. De ce? Din obișnuință. Satul se pustiise de oameni vii. Dincă își aminti din nou de acele zile ale începutului, când încă mai spera în subconștient că totul e doar o glumă proastă. O greșeală a naturii. Îi fusese greu să priceapă, și era să-l coste viața, că vecinii pașnici sau rudele din sat ar putea deveni ușor bestii dornice să-l mănânce. Tanti Onela, cea care îl sfătuisese cu evalvie să meargă la părintele după o amuletă, spre seara aceleași zile se repezise la el și aproape că reuși să-l apuce de gât. O lovise cu hârletele, noroc că îl uitase printre straturi! Practic i-l înfipse în piept, o lovitură nejustificat de violentă – dar nu trecuseră decât vreo trei ore de când o contemplase pe baba din Cuca devorând un câine... Pentru ca în noaptea următoare, pe când încerca să adoarmă strângând toporul în brațe, să aibă parte de un nou atac, tot din partea Onelei, care spre oroarea lui își revenise.

Deschise registrul- jurnal unde nota tot ce-i trecea prin cap, iar de un an ținea și răbojul nemorților cu care se răfuisese. „Mihăiescu” – notă. „La cramă”.

Era cumplit ce se petrecea în beciul adânc de sub casă. Avea acolo pe Luminița, pe Gigică, pe Onela sau ce mai rămăsese din ea, pe Alin și pe Ana. Nemorții se mâncau între ei. Se auzeau neconținut lupte și țipete răgușite. Dar constată că doar așa puteau fi anihilați: prin înfometare. Altfel, renunțase demult să mai înțeleagă fenomenul; îl lua ca pe un dat, ca pe o pedeapsă. Nu-i trebuise prea mult ca să vadă că totuși nu e o glumă și atunci groaza i se instalase definitiv undeva între coaste. O simțea împungându-l la fiecare pas. În urmă cu un an încercase cu disperare să descopere un remediu. Mai întâi așteptase ajutorul autorităților: armata, medicii, oamenii de știință, preoții, guvernul, mascații, cineva care să-i salveze... dar nimeni nu venise. Câteva săptămâni după primele evenimente au mai fost televiziuni care transmiteau știri și sfaturi de respectare a igienei – ce nu se deosebeau cu nimic de cele pe care le primiseră la gripa aviară, la gripa porcină sau în cei șapte ani de acasă. Dar, unul după altul, posturile au încetat să mai transmită. Și atunci el știa că nu există salvatori, că fiecare va trebui să lupte pentru viața sa.

În primul rând avea nevoie de provizii. Ce curaj pe el (sau inconștiență? –se interogă acum) să plece cu rabla lui de mașină la oraș! Însă nu avea de ales: ori mergea să încerce să aducă de mâncare, ori murea de foame. Și curajul – (nebunia) – îi fusese răsplătit: reușise să descopere pe traseu un magazin sătesc încă nedevasat. Își încărcase portbagajul cu paste, făină, zahăr, ulei, conserve de toate felurile și apă. Mai ales apă! Avea o suspiciune cu apa...

Apoi, pe drumul de întoarcere o salvă pe Dana, doctorița. Altă nebunie. Acum, după câte văzuse, n-ar mai opri mașina nici pentru mama. Dar atunci încă nu... știa, încă era om.

Era momentul în care soarele trecea peste coama dealului poleind vârfurile pădurii, iar valea lor intra într-o penumbră aurie. Cu toate acestea, nimic nu mai putea fi frumos, pentru că aerul purta miasme de mormânt în cea mai slabă adiere. Aprinsese farurile și clipi deslușind siluete ce alergau pe câmpul din dreapta. Dacă avea să fie nevoie îi va izbi cu mașina fără probleme, deși nu îi făcea plăcere să-și îndoiaie capota și să fie nevoit să spele automobilul. Însă dacă îi săreau în față cu intenția de a-l opri, o s-o facă, la dracu! Accelerează ușor, totuși observă că silueta din față, aparent o femeie, îi făcea semne disperate.

„Aha! Știm noi.”

Dar o cunoștea! Și frână brusc. Era Dana. O urmăreau alergând dezarticulat doi bărbați, unul de nerecunoscut, altul... să fi fost primarul?

Nu-i deschise portiera până nu o privi atent. Părea necontaminată. Atunci îi dădu voie să urce și demară. Femeia izbucni în plâns. Deși nu era atinsă de boală, Dana arăta foarte rău. Groaza în care trăia imprimase chipului ei cândva simpatic un aer de animal hăituit.

Dincă își răsfoi jurnalul. O fi fost posibil ca cei care ținuseră jurnale să fi fost roși de vanitate și să se fi crezut ființe speciale, așa cum citise el undeva, poate acesta va fi fost resortul ce-l îndemnase și pe el să scrie, însă de când cu... cu fenomenul... jurnalul devenise o necesitate. Era acea rutină care îl ajuta să-și păstreze mințile, să n-o ia razna. Era ca o picătură de coerență în mijlocul haosului.

30 septembrie 2010

N-am lăsat-o să doarmă cu mine, deși mă implora din priviri. Până nu o urmăresc timp de câteva zile, să stea la distanță, altfel o pocnesc de nu se vede.

Nu știu de ce crede Dana că i-aș fi dator cu ceva pentru că înainte am schimbat câteva vorbe...

2 octombrie 2010

În cătunul Dosu' Râului se vede un foc mare. Ce poate să însemne? Dana zice că sigur l-a aprins cineva.

Am pus bine niște făină să avem când dă frigul. Noroc că am hambarul plin cu porumb de anul trecut, mâncăm mămligă pe săturate.

Dana a spălat și a întins rufele pe sfoară. În curtea noastră lucrurile ar arăta aproape normal, dacă nu ar răzbate când și când mugete din crămă.

6 octombrie 2010

Sunt șocat! Am prins în lațul din fâneață un fazan. Tare m-am bucurat de dimineață când ne-am dus să cercetăm capcanele! (Dana nu stă singură o clipă, vine cu mine peste tot...)

Numai că pasărea era ca turbată și când am dat să mă apropiu de ea s-a repezit la mine. Dana a urlat și atunci am văzut că pasărea avea ochii albi, Dumnezeule Doamne!

7 octombrie 2010

Aveam în camera bună o damingenuță cu vișinată pe care o păstrasem mai întâi pentru sărbători, iar acum... pentru când oi mai avea chef de băut. Și curaj. Că dacă te prinde unul cu mințile aburite, te-a luat!

Dar ieri seară am deșertat o ulcică de tărie și am pus-o pe masă între mine și Dana. Și-am vorbit mult, mult. E ciudat că trăim ani de zile aproape, în aceeași localitate și nu știm unii despre alții mai nimic.

Dana e fată bună, are inimă mare. Deși e doctoriță, e chiar sufletistă. Eu o crezusem o ușuratică. Lumea șoptea că a făcut un copil cu un negru în facultate. Ei, mi-a povestit cum stau lucrurile. Erau studenți la medicină ea și sora ei, la Târgu Mureș. Soră-sa mai mare s-a

încurcat cu un arab, deși familia a făcut război, n-au fost de acord. Erau fete de ștabi din Timișoara, cu vile, cu mașini, n-ar fi vrut să le știe măritate cu cine știe cine.

Ei, se vede că n-a vrut nici Dumnezeu, că sora ei și bărbatu-so au făcut un accident. Arabul a scăpat cu greu, a abandonat studiile, s-a dus acasă. Dar Alina a murit.

Iar părinții, în loc să ia nepoțelul ca pe tot ce le mai rămăsese de la fiica cea mare, au vrut să-l dea la casa de copii. Numai că Dana s-a supărat rău de tot. S-a zbatut mult, dar a reușit să adopte băiatul și și-a terminat facultatea muncind pe brânci ca să-l întrețină.

A lăsat casa boierească din Timișoara și-a venit să locuiască în orașul nostru pentru ca să facă o navetă de douăzeci de kilometri până în comuna aceasta unde s-au găsit repede aspri judecători pentru faptele ei, babe puțind de virtute și onorabilitate care i-au pus eticheta de curvă!

I-am mai turnat un păhărel, mi-am umplut și eu încă unul, l-am dat peste cap și-am privit-o cum își ștergea lacrimile. Atunci s-a uitat în ochii mei adânc de tot, încât m-a fulgerat gândul că dacă s-o termina vreodată cu nenorocirea ce-a dat peste noi... Dana, Dana dacă m-ar fi vrut... chiar și cu copilul soră-sii după ea... Și am văzut cum lacrimile i se revarsă iar pe obraji:

- Eu din prima zi, de cum mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am dus acasă, la Vâlcea, la băiat. Mă-nțelegi, Adrian? Nu voiam să-mi părăsesc postul, dar Sorinel era singur, am zis să-l aduc aici, cu mine.

- Și?

- Păi l-am adus. Îl țineam închis în camera pe care o am la dispensar, dar mititelul tot a înțeles ce se întâmplă. Era îngrozit. Avea opt ani. Nu pot să pricep cum... din ce i s-a întâmplat...

- Doamne, Dana!

- L-am văzut că s-a contaminat. Avea ochii tulburi și-i apăruseră pete gălbui la axile. Văzusem semnele acestea de sute de ori.

Mi-am prins capul în palme pentru că mi se părea că e posibil să-mi alunece pe masă. Cu toate acestea eram foarte lucid. Dana plângea cu spasme, dar fără sunet. Umerii i se cutremurau sub bluza decolorată. Am așteptat până și-a ridicat iar privirea spre mine:

- Am făcut tot posibilul, trebuie să mă crezi. Când a devenit violent l-am închis într-o cameră, îi aruncam de mâncare, dar *ei* nu mănâncă decât carne crudă. Începuse să se lovească de pereți, Adrian. Simțeam că mor, era pentru mine ca și copilul meu. În dimineața următoare am găsit camera goală, geamul spart plin de sânge. L-am strigat, l-am căutat. Deodată am auzit mai încolo, spre curtea școlii, mârâielile acelea îngrozitoare, știi tu... Am fugit într-un suflet. Rica lui Neferu îl prinsese pe Sorinel și mușca din el. Iar el se zbătea nu ca să scape, ci ca să poată și el s-o muște. Avea deja ochii albi și se învînețise urât. Când m-au văzut s-au oprit uniți de același gând. Am fugit, Adrian. M-am ascuns în dispensar, că erau gratii la ferestre, mi-au dat târcoale mult timp. Am dormit acolo, dar nu aveam nimic de mâncare, nu era nici apă. Dimineața nu l-am mai văzut decât pe Sorinel. Zăcea sub bradul din parcare. Am deschis ușa încet ca să fug, m-am strecurat după colț, dar l-am auzit că venea după mine. M-a

cuprins o spaimă irațională. Am zărit o furcă aruncată pe jos lângă o căpiță de fân, era acolo de cine știe când. Am înhățat-o și m-am întors spre copilul meu, îngerul meu, și i-am înfipt-o în piept, Adriane! Mă poți ierta tu pentru asta? Mă poate ierta Dumnezeu dacă mai există? Dacă a existat cândva? Poate era mai bine să-l las să mă muște, să-l mai prind încă o dată în brațe, pentru ultima oară să mai simt trupușorul mic lipit de al meu câteva clipe.

- N-aveai ce face, Dana. Nu ești vinovată.

Cuvintele mele au sunat sec ca un pumn de nisip măcinat între măsele. Dar ce să-i fi spus?

S-o consolez povestindu-i că l-am văzut peste gard pe Costică vânătorul împușcându-și fiica și nevasta într-o dimineață cu soare? Că Oncica își înecase într-un lighean sugarul care o mușcase de piept și apoi s-a spânzurat în stejarul de la răspântie și de atunci orice trecea pe acolo putea să mănânce o porție din ea? Că după vreo săptămână s-a trezit și nu mai avea picioare, dar tot și-a ros funia până a căzut la pământ și de atunci se târăște așa încoace și încolo mormăind?

Ce rost ar fi avut? Sunt dureri care nu pot fi alinate, cum am citit c-a spus un scriitor (oare Hemingway?) – că o durere care trece nu e o adevărată durere, iar adevărata durere poate fi lecuită doar de moarte.

Dar ceva din cele povestite de Dana îmi rămăsese agățat pe creier ca o scamă. Unde văzuse ea acele „sute de cazuri cu semnele bolii”?

- Dana, dar lumea a mai apucat să vină să se consulte la tine la cabinet? Eu îmi aduc aminte de ziua când ai primit-o pe baba aceea din Cuca. Ea să fi fost... adică să fi pornit totul de la ea? S-or fi contaminat când au îngropat-o? E o boală? E un blestem? Ce naiba e?

- Ha, ha! chicoti ea ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Nu știi ce este, dar am văzut ce s-a întâmplat în Haiti.

- În Haiti?

- Da, la cutremur. Am fost plecată doar zece zile, nu aveam cu cine să-l las pe... pe Sorinel mai mult de atât. Dar pentru voluntariat câștigam credite și eram cotate mai bine. Ne-am dus cu ceva ajutoare, dar nu mult, îți dai seama, ce să dea niște săraci altor săraci? Era mai important faptul că eram cadre medicale de care duceau mare lipsă. Era nevoie de personal care să supravegheze inclusiv distribuirea alimentelor. Oamenii se încăierau de foame. Bărbații băteau femeile și bătrânii, stăteau la rând și luau și porțiile lor. A fost o nebunie. Poți să crezi că soldații americani erau îngroziți? Mii de persoane stăteau sub cerul liber, în ploaie, în noroi, flămânzi și sperați. Într-o dimineață s-a răspândit vestea că a izbucnit ciuma. Corturile de cruce roșie s-au umplut de oameni plini de bube, dar alții prezentau niște simptome diferite, pete gălbui-roșietice, irisul decolorat... Vreau să-ți spun că m-am bucurat peste două zile când misiunea noastră s-a încheiat și ne-am întors acasă. O colegă mi-a povestit ce auzise și ea de la o localnică: unii dintre ei, de foame, începuseră să mănânce cadavre!

M-am ridicat de la masă simțind nevoia să pun distanță între mine și Dana. Deci de la ea pornise totul! Adusese molima cu ea!

- Pentru Dumnezeu, fii serios, Adriane! Nu te gândești că dacă era să fiu contaminată băjbâiam și eu de mult în căutare de carne? Nu sunt eu, crezi că nu m-am gândit? Te rog să te liniștești, fii rațional, ce vrei să faci? O să-mi înfigi toporul în cap?

Argumentul ei părea de bun-simț, totuși m-am așezat mai departe:

- Dar cum se răspândește? Ești medic! Nu există soluții?
- Este evident că se ia prin contact direct.
- Nu doar prin contact direct, Dana. Hai să-ți spun ceva: Gheorghe Trăistaru – îl știi – și-a urcat în camionetă toată familia, plus toate cele necesare și au plecat. Mi-a spus că merg să se ascundă în codri, la Grui, până nu se îmbolnăvește careva dintre ei. După o lună s-a întors el singur, disperat, îngrozit, hotărât să moară aici acasă dacă o fi să fie. Zicea că au fost toate bune, că au găsit un loc foarte retras unde și-au construit un adăpost. Că nevastă-sa începuse să fiarbă conservării, iar el să adune lemne pentru iarnă, mulțumiți că au găsit soluția salvatoare. Nu au dat peste nimeni, nu i-a găsit nimeni. Și chiar și așa, zice că într-o seară fiu-său a început să mârâie și s-a repezit la ei. Cum a scăpat el de acolo și ce s-a întâmplat de s-o întors singur, nu mi-a mai spus. Dar e simplu să-ți imaginezi. Poftim, cum s-au contaminat? Știi ce cred eu? Se ia prin apă. Apele sunt infestate.
- Apele?
- Uită-te și tu puțin: cimitirul e pe deal, da? Satul e la vale. Toate fântânile, oricât de adânci, sunt alimentate de izvoarele care în trecere spală morții din morminte.
- De-asta ai atâta apă minerală? Și când o vei termina?
- Fierb apa.
- Da, corect.

Profesorul închise caietul. Ceea ce urma era prea dureros ca să mai citească. Frumos și dureros. Întâi frumos, apoi dureros. Adică de-a dreptul cumplit! Și imposibil de uitat, chiar dacă nu voia să mai citească.

Își amintea de Dana, de felul cum se îndrăgostise de ea chiar în acele circumstanțe imposibile, de nopțile în care adormeau îmbrățișați și de acea stare de fericire pe care o poate da dragostea indiferent de împrejurări. „Chiar și când e nefericită, dragostea te face fericit” suspină amintindu-și o frază pe care ea o tot cita.

Reușiseră să treacă iarna împreună. Frigul părea să fi moleșit nemorții, părea să-i fi amorțit. Odată cu venirea primăverii însă, speranța lor că morbul a fost distrus, a dispărut. Corpurile putrezite de vii au reînceput să bânuie flămânde.

Pomii înfloriți și iarba verde nu mai înveseleau pe nimeni. Nici măcar pe ei doi.

Și a venit acea dimineață de mai când ea l-a strigat de afară cu un glas schimbat. Se spălase pe cap și își uscaseră părul pieptănându-se în fața oglinjoarei atârnată de stâlpul cerdacului. Îl

avertiză pe un ton fioros să rămână la distanță și apoi îi arată petele galben-vinete ce-i înfloriseră sub braț.

- Dana, iubita mea! îi scăpă un strigăt din adâncul inimii și se repezise spre ea, mânat de o pornire interioară ce nu avea de-a face cu prudența sau alte calcule.

Pentru că dragostea te transformă ajutându-te să devii și să rămâi tu însuși mai mult decât orice altă experiență a vieții. Însă Dana se strâmbă la el dezvelindu-și gingiile sângerânde:

- Rămâi pe loc, nu te apropia! Dacă mă iubești, ascultă-mă bine! Dacă mă iubești cu adevărat, fă cumva și omoară-mă repede. Promite-mi că n-o să mă lași să ajung așa ca ei. Cum l-am abandonat eu pe bietul Sorinel. Promite-mi, Adrian!

Și-i promisese.

A lovit-o cât a putut de curat, a dus-o în grădină. A pus-o în groapa adâncă la care a săpat aproape toată ziua. A luat bulgării de var din magazie, i-a aruncat peste ea, a turnat apă, iarăși apă, apoi pământ, mult pământ și bolovani. O iubise. Dana nu avea să mai iasă de acolo.

Și apoi a stat pe scările casei până noaptea târziu, plângând pentru că nu-și amintea nici o rugăciune, pentru că și dacă ar fi știut vreuna, sigur nici rugăciunea nu ar fi avut putere în această bolgie a iadului în care se transformase lumea.

Trecuseră trei luni de la dispariția Danei și un an de la începutul nebuniei. Dincă ascultă iritat grohăielile ce răzbăteau din beci. Dacă nu reușiseră să spargă ușa groasă de stejar încinsă cu drugi de fier, nu vor mai putea s-o facă nici de acum înainte. Le slăbiseră și lor forțele.

Profesorul lăsa pixul jos. Nu mai știa ce să scrie în afară de „Mihăiescu – la cramă”. Trăirile lui sufletești erau prea complicate și în același timp oarecum rudimentare, încât i se părea o aiureală să le mai noteze. Deodată auzi un țipăt indignat într-o curte vecină, prin apropiere. Era țipătul unei femei vii, se învățase să deosebească mormăielile și mârâielile răgușite ale nemorților.

- Ptiu! Fir-ar al dracu! Da' ce-i asta? Mâncarăți, mă? Ietă ce găsii în castron!

Aha! Era Leana, descoperise ochiul lui Mihăiescu din ciorbă. Profesorul surâse în sinea lui. Cum este posibil ca oamenii să rămână aceiași, nimic să nu-i clinească din ale lor? Nicio tragedie, niciun dezastru nu-i poate aduce la suprafața mlaștinii în care se afundă toată viața? Micile lor răutăți gratuite... Dorința de a-l trage pe cel de alături în cazanul tău cu smoală, Doamne ferește, să nu scape careva, să avem toți aceeași soartă! Să moară și capra vecinului, sau mă rog, după caz, să moară chiar vecinul!

În scurt timp, Leana și ai ei, toți câți reușiseră să supraviețuiască – poate omorând pe alții, poate furându-le proviziile – vor avea ochii albi și gingiile roșii pentru că Lina-Șchiopa se supăraseră pe ei.

Tuși. Plouase și fusese răcoare, o fi răcit! Ce-i drept, de vreo două zile îl cam dureau capul. Mai avea câteva pastile, dar chiar și expirate, le ținea doar pentru cazuri de durere mare. Luase un singur nurofen când îl duruse măseaua astă-iarnă. Se simțea amețit și-i era foame.

Dar nu avea poftă de mâncare. Ideea de a deschide o conservă de mazăre sau de a molfăi o bucată de mămăligă rece îi făcea chiar silă.

Se duse în fața oglinzii de la stâlpul cerdacului, cea în care se privise Dana ultima oară. Era bine, avea ochii limpezi, gingiile – curate. Se descheie la cămașă și se uită sub braț. Atunci îl cuprinse amețea: pete de un galben închis, păstos se întinseseră pe piele. Îl cuprinse un tremur necontrolat, o spaimă vie i se încolăci pe intestine. Dar nu băuse apă! Nu era corect! El nu băuse apă infestată, se spălase pe mâini, nu-l atinsese nimeni... De ce? De ce și el? Nu făcuse rău nimănui.

Izbucni în plâns. Voia să trăiască! Nu crezuse nicio clipă că ar fi fost cu puțință să i se întâmple lui. Moartea e ceva rezervat exclusiv celorlalți.

Fugi și se ascunse în casă, încuie ușile. Dacă îl va vedea acum un om, îl va ucide fără milă. Îngenunche spre Răsărit, așa o vedea pe mama-mare în copilărie. Spre Răsărit. Dar ce să spună? Nu știa să se roage, mai degrabă s-ar fi certat cu Dumnezeu.

Plânse mult, ațipi căzut pe covor, se trezi și plânse iar. Îi era foame și ar fi mâncat ceva. Îi era tot mai foame! Realiză cu oroare că dorea carne. Carne crudă.

Între timp se făcuse dimineață din nou, trecuse o noapte!

Poate dacă ar încerca să ia toate pastilele, dacă ar fi avut niște antibiotice... Să încerce să facă ceva... Se furișă în cerdac. Soarele lumina glorios pereții casei, curtea și dealurile din jur, dar acum îi era totul absolut indiferent. Se privi în oglindă. Ochii îi păleau, avea gust de sânge în gură.

Ultima picătură de rațiune îl avertiză că nu mai are mult timp. Dacă voia să ia o hotărâre, trebuia să se grăbească!

Îi era rău, rău de tot. Fugi în magazie, deși i se părea că picioarele nu-l prea ascultă. Avea acolo o canistră în care mai erau cinci litri de benzină, păstrați cu sfințenie pentru situații extreme.

Ieși în mijlocul curții și și-o turnă pe cap, pe brațe, pe piept. Își aminti cum auzise un popă cântând la o înmormântare, ceva cu „miluiește pe robul tău” și mormăi și el „miluiește-mă, Doamne”. Dar se enervă deodată și țipă spre cer:

- Eu n-o să mușc pe nimeni, m-auzi?! Nu vreau să mușc pe nimeni! Cu mine nu-ți merge! Vreau să rămân om!

Îi trecu prin minte că încă mai poate pleca să mănânce ceva, poate chiar pe Leana. Mâna lui, independent de ceea ce gândea, scăpără un chibrit. În izbucnirea de lumină și căldură, înainte de a apuca să-și simtă pielea crăpându-i și pleznind sub dogoare, se mai gândi că moartea e frumoasă, că e o binecuvântare.

Lina-Șchioapa-Căpiata trecea prin dreptul gardului și privi focul rânjind strâmb:

- Aoleo, ce pălălaie ridicași, dom' profesor! Câtă mândrie zace-n tălică de-ți făcuși așa îngropăciune...

Vântul întetea flăcările și torța încă vie se rostogolea prin iarba livezii, dar fără șansa de a se stinge. Vântul sufla ușor, tocmai atât cât trebuia ca să întrețină flacăra și să împrăștie până departe suflarea otrăvită cu puzderie de microbi mititei, jucăuși, rău-intenționați.